

Cançó del matí rosat

Aquell que no porti a dins
un encis per cada cosa,
ja en pot seguir de jardins,
que no hi trobarà cap rosa.

Jo sóc un enamorat
que vaig fent el meu romiatge,
i amb el cor extasiat
en tot veig la seva imatge.

Cada flor al cap d'un brot
em promet una collita,
com l'amor, que en cada mot
promet la joia infinita.

I vaig fent el meu camí
pensant en la meravella
de trobar en cada brí
gotes de llum d'una estrella.

L'estrella la duc al cor
i la veig en cada cosa.
Beneït el matí d'or
que en tot fa florí una rosa!

En el cor hi duc l'amiga
i una albada d'il·lusió.
Cada ocell apar que diga
lletanies de claró.

Matí d'or i albada clara,
rosa encesa i cant d'ocell;
tot té el color de la cara
que em fa veure el món més bell.

Si una font fa una rialla
jo la sento riure a dins;
si ella riu, tot l'entorn calla
pressentint uns llavis fins.

Font joiosa que t'esberles
en la pau del matí d'or,
ets un degotall de perles
dintre el bassalet del cor.

Car l'amor és una rosa
i una font i un riure clar,
i un matí que al cor es posa
i els sentits ens fa esclatar.

E'amor fa belles les coses

Posa llum en les fatigues
i en els somnis cants d'ocell,
i ens fa veure en les espigues
un desig de pa novell.

Treu florida en cada branca,
riu i esclata en cada brot,
i la seva veu és franca;
dóna el cor en cada mot.

Cal tenir l'ànima encesa
d'aquest sol enlluernant
si voleu trobar bellesa
en les coses del voltant.

Quan la llum s'entortolliga
teixint flors en cada brot,
ja hi ha una altra llum amiga
que les cull dintre d'un mot.

I aquell que no porti a dins
un encis per cada cosa,
ja en pot seguir de jardins,
que no hi trobarà cap rosa.

Perquè aquest matí rosat
de l'amor, sols meravella
al qui duu el cor esclatat
i té a dins clarors d'estrella.

SALVADOR PERARNAU

Sonet

*Sé que m'estimes i que sents l'enyor
de les hores dolces, per tots dos passades.
Vols oblidar-les, però això endebades;
que no s'oblida, quan es vol, l'amor.*

*Hores sagrades, de goig i de dolor;
hores eternes, puix foren gravades,
entre ses teles, d'amor abrاندades,
no les oblida, ni pot, el nostre cor.*

*Com si la mare això ho digués de mi,
jo no ho creuria ni en faria esment.
Són ben bé ganes de voler sofrir.*

*Dius que m'odies; més, ton cor no ho sent.
Tu, no sabies que el cor és sempre jove,
i, com a jove, estima eternament?*

LUMEN

sions de la pista de Mataró. Nou metres i mig. Només. I pensar que tota pista digna d'aquest nom ha de tenir tretze metres! Això, almenys. Perquè hi ha pistes, com la del circ Sarrassani, per exemple, que en tenen disset i mig. No obstant, malgrat aquest handicap formidable, els Frediani reïxen la famosa columna. La fallen algunes vegades, és cert. Però amb

aquell amor propi admirable, amb aquella probitat obrera insubornable que només trobem entre la gent de circ, la repeteixen amb tenacitat i força de voluntat incol·lorables, fins a encertar-la plenament. I com aplaudeix el públic després d'aquesta performança!

SEBASTIÀ GUASCH

Alemanya

La pau d'Europa, d'aquesta Europa que unes vegades apareix embolcallada de negre i altres de blau cel, ara viu inquieta; ara més que mai. No té confiança en sí mateixa, i tampoc en els demés, que els veu tan porucs, tan insincers com ella, per ella i amb ella.

I és que l'Europa té un cranc clavat dins l'estómac, el qual fa que se li indigesti la minsia alegria que podria tenir durant l'hora del descans quan menys. Té un cranc que no es pot arrencar ni amb pegats de democràcia, ni de comunisme cent per cent. Té un cranc que es diu Prússia; com si diguéssim l'os de mal rosegar. Prússia, la del cap cúbic, la de les llars filles de les casernes, on el millor desig per al fill tot just nat és suposar-lo carregat amb una motxilla i un fusell i tot entonant «Deutschland über alles» marxar pels camins d'Europa i veure-la ajupida sota el jou d'un imperialisme tan vell com l'existència dels països germànics.

I Alemanya també té una ventafocs; una o moltes. Terres del Rin, de Baviera, que havien somniat en dies de pau, són joguina de la Prússia enfollida. Terres del Rin, que encara senten tronar al lluny els canons de destrucció i l'aire sent a podrit, emmetzinat pels gasos; terres que contemplaren esfereïdes com els exèrcits aliats s'apropaven amenaçant la revenja de la Marne. Les terres del Rin i de Baviera estimen la llibertat i la pau perquè el perfum de la nova civilització ha arribat fins a elles; però ara cauen vençudes per l'Àliga de l'imperi que reclama, per a viure, sang jove, tendre, de les generacions que si han sabut de la guerra passada, ha estat per llibres i fascicles, les més de les vegades amarats de falses rancúnies.

Emil Ludwig, Remarque, Einstein, cor i cervell ofrenats a la civilització, han hagut de deixar la terra nadiua, perquè aquesta no entén de cors elevats, de nobles sacrificis, de lluites sinceres sense vessar sang. I han buscat en l'acollidora Suïssa una nova pàtria, potser més humana que la pròpia.

Hitler, estranger, ha estat rebut amb els braços oberts per la militarista Prússia; perquè Hitler ha trobat companyies envejables en els Goebels, Hindenburgs, i altres somniadors de grandeses.

I si encara queda dins Alemanya algun esperit digne, segurament pensarà que eren més nobles les testes de Liebneck i Rosa Luxemburg, assassinats per l'espantall per la policia que els conduïa per entre carrers perduts del Tiergarten, que no pas els esblanqueïts bigotis d'un mariscal caduc i foll.

D. B.